

за їх рахунок здійснюється на новій техніко-технологічній основі. В дійсності вони не завжди використовуються за економічним призначенням.

Інформаційне забезпечення інноваційної діяльності є комплексним поняттям, що охоплює сукупність первинних та вторинних даних, організацію збереження накопиченої інформації, способи її подання та методи перетворення, правила організації банку даних, методи кодування та пошуку інформації. Необхідною умовою при цьому є мінімальні витрати по пошуку необхідної інформації, які споживач тратить для вирішення своїх конкретних завдань. Завдання інформаційного забезпечення в зв'язку з вибором пріоритетів інноваційного розвитку зводяться до позицій країни з ряду сучасних напрямів науки та техніки, виявлення масштабів інноваційної діяльності (витрат на нововведення), типів інновацій, пов'язаних з впровадженням або нових продуктів, або нових виробничих методів.

Враховуючи все вищесказане, бачимо, що інноваційна діяльність відіграє ключову роль в стратегічному розвитку окремої компанії, галузі, регіону та країни та повинна забезпечуватися певними передумовами. Дефіцит державних коштів та обмеженість власних ресурсів підприємств вказують на необхідність розробки дієвого механізму фінансування з метою активізації інноваційної діяльності компаній, а суперечливість законодавчої бази звертає увагу на гостру необхідність її вдосконалення.

Стратегічний розвиток держави визначається увагою, яку приділяють в даній державі до розвитку науки, культури, техніки та технології. В свою чергу, і наука, і техніка, і технологія можуть ефективно розвиватися тільки за наявності відповідних умов, якими є правові, нормативно-методичні, фінансові та інформаційні передумови.

Гончаренко І.М.

аспірантка, асистент,

Київський національний університет технологій та дизайну

АНАЛІЗ КОНКУРЕНТНОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВ ГАЛУЗІ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

В умовах посилення світової конкуренції та стрімкого економічного зростання окремих держав ключову роль у збереженні та підвищенні позицій країни відіграє її промисловий розвиток. Проте промисловість України характеризується низькою інноваційною активністю підприємств та низькими фінансовими результатами їх операційної діяльності.

Одним із важливих видів промислової діяльності є легка промисловість, яка є багатогалузевим комплексом з виробництва товарів народного споживання вона складається з 17 підгалузей, в яких функціонує понад 10 тисяч підприємств і забезпечує зайнятість менше 100 тис. робочих місць. Легка промисловість забезпечує населення життєво необхідною продукцією та виконує важливу соціальну функцію. Сьогодні з понад 10 тисяч підприємств галузі, у текстильній промисловості - близько 2,5 тисяч, з виробництва готового

одягу і хутра - близько 6 тисяч, шкіри і шкіряного взуття - близько 1,5 тисяч. Практично усі підприємства легкої промисловості приватизовані, а частка тих, що знаходяться у державній власності, становить менше 1 %. Галузь володіє потужним виробничим потенціалом, здатним виробляти широкий спектр товарів широкого вжитку і промислового призначення, але потужність легкої промисловості України за роки незалежності зменшилась у десятки разів. [1] Пріоритетність даної галузі визначається швидким обігом капіталу, низькою енергоємністю виробництва (1-3% валових витрат), незначним впливом на довкілля та наявністю висококваліфікованих кадрів в усіх регіонах. До основних причин треба віднести фінансову кризу, нерівноправність в системі оподаткування, існування так званого «сірого» імпорту, що поряд із зниженням конкурентоспроможності вітчизняних товарів та споживчого попиту на них можуть призвести до руйнівних наслідків [2].

Питома вага легкої промисловості в загальному обсязі реалізованої продукції складала у 2010 році лише 0,8%. Між тим, ємність внутрішнього ринку товарів легкої промисловості оцінюється на рівні 40 млрд. грн. щорічно, серед яких, за офіційними даними, вітчизняні товари складають лише 8,5 млрд. грн. Протягом останніх років легка промисловість України зіткнулась з рядом проблем, які призвели до стійкого погіршення показників її діяльності. [3].

Аналіз показників показує, що найбільший спад рівня виробництва в галузі спостерігався у 2007-2009 рр., що обумовлено впливом глобальної фінансової кризи. Спад виробництва в галузі продовжився й у 2009 році, після чого, з 2010 року спостерігалось зростання деяких показників, зріс фінансовий результат підприємств і зменшилися збитки, але збільшилась кількість збиткових підприємств і зменшилась рентабельність. Ступінь зносу основних засобів залишається дуже високою.

Це було зумовлено, передусім, такими факторами, як:

- посилення негативного впливу фінансової кризи, внаслідок чого підприємства не були в змозі отримати короткострокові кредити на поповнення обігових коштів для закупівлі сировини, допоміжних матеріалів та запасних частин;

- запровадження спрощеної системи оподаткування, яка створила нерівні умови конкуренції на ринку країни і призводить до розукрупнення великих підприємств;

- зростання імпорту даних товарів, в тому числі завезених контрабандно та із заниженням митної вартості;

- нерозвиненість системи збуту, що змушує вітчизняні підприємства вдаватися до давальницьких контрактів;

- відсутність виробництва спеціалізованого обладнання для виготовлення товарів легкої промисловості та запасних частин до нього та ін.

Визначальним фактором, який може сприяти фінансовому оздоровленню підприємств легкої промисловості, є впровадження наукоємних технологій, необхідних для виробництва конкурентоздатної продукції.

Основні причини, що перешкоджають розвитку легкої промисловості, це:

- неконтрольований імпорт та відсутність нормативної бази захисту внутрішнього ринку від контрабанди товарів;
- втрата ринків збуту внаслідок згорання системи оптової торгівлі та перенесення оптового обігу на ринки;
- гостра нестача обігових коштів, відсутність середньо- і довгострокового кредитування на сприятливих умовах;
- дефіцит стратегічно важливих для галузі видів сировини [4].

Підвищення конкурентоспроможності легкої промисловості також неможливе без її виходу на інноваційно-інвестиційний шлях розвитку, що спрямований на створення і впровадження сучасних технологій і обладнання.

Література

1. Медведєв Ю. Стан легкої промисловості в 2007 році / Ю. Медведєв / Легка промисловість. - 2007. - № 4. - с. 5-7.
2. Нижник В.М., Шарко В.В., Сучасний стан та перспективи розвитку підприємств легкої промисловості/Інноваційна економіка/ Всеукраїнський науково-виробничий журнал. - 2010. - С. 41-46., ст. 42
3. Носова Н.І., Сарасва І.М. Стратегічні напрямки державної підтримки легкої промисловості України в умовах лібералізації міжнародної торгівлі/Економічні інновації. - 2012. -№ 47. - с. 165-177., с. 167
4. Базилюк Я.Б. Конкурентоспроможність національної економіки: сутність та умови забезпечення. - К.: НІСД, 2002. -346 с.

Іванова К.В.

кандидат економічних наук

Технологічний інститут СНУ ім. В. Даля (м. Сєверодонецьк)

ОЦІНКА ВПЛИВУ ЗОВНІШНЬОЇ ІНТЕГРАЦІЇ НА ЛОГІСТИЧНУ СИСТЕМУ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасній економіці логістична діяльність підприємства спрямована на інтеграцію його підрозділів у єдину внутрішню логістичну систему та подальше включення останньої до зовнішніх логістичних систем. Метою цієї діяльності, зазвичай, є забезпечення доступу підприємства до наявних у середовищі функціонування потоків матеріальних, фінансових, сервісних або інформаційних ресурсів та збільшення потужності відповідних складових логістичних потоків внутрішньої логістичної системи [1, с. 52; 2].

Вказані заходи покликані забезпечити довгострокове виживання підприємства, отже, є стратегічними. Оцінка готовності підприємства до їх реалізації складає одну з важливих проблем сучасного менеджменту через недостатній рівень розробленості методичного інструментарію оцінки їхнього впливу на поточну ефективність діяльності підприємства. Дуже перспективним, на наш погляд, у цьому сенсі є розвиток групи показників левєриджу [3; 4; 5, с. 47-49].

1. Показник виробничого (операційного) левєриджу демонструє вплив збільшення / зменшення виручки на зміну валового прибутку підприємства.